«Tinc la sensació que aquest Girona no punxarà ni deixarà escapar l'ascens»

«Tinc la sensació que aquest Girona no punxarà ni deixarà escapar l'ascens»

«Cuida-me´l!», advertia Javier Galiano, el delegat del Girona. Es referia a Jofre Mateu (Alpicat, 1980), un dels molts futbolistes que han passat pel vestidor de Montilivi durant aquests anys a Segona A, però un jugador que ha deixat empremta. Pel seu futbol, sobretot la primera de les dues temporades (12/13) que va jugar-hi; però també pel seu caràcter, sempre disposat a fer pinya al vestidor; també pel seu discurs i les seves incessants inquietuds. Aquesta manera de ser l´ha dut, des que el 2014 va deixar el club, a buscar-se la vida a l´Índia. Però també a crear una empresa enfocada al lideratge esportiu per a entrenadors; o a fer d´analista tècnic al canal GOL. Aprofitant la seva visita a Montilivi, Diari de Girona va tenir una estona per conversar amb ell sobre el seu pas pel club, el seu futur professional i quines opcions veu al seu exequip de ser l´any vinent a Primera.

Després del seu pas per Girona, va anar a provar l'experiència del futbol a l'Índia. I ho ha fet més d'una temporada. Com li ha anat?

Molt bé. Aquest últim any, esportivament ha estat potser el més fluix de tots, però la meva sensació estant a Goa ja va més enllà de la professió. M'hi sento molt involucrat. Formo part de tot allò. Més enllà de jugar o no, m'hi trobo molt a gust. Hi ha encara moltes coses a fer i estic en contacte amb el club perquè hi hagi un recorregut de creixement per la seva evolució.

Involucrat fins a quin punt?

Els vull ajudar a créixer i ja fa temps que la cosa va per aquí. Ells han valorat molt la meva capacitat d'adaptació. Tinc bona relació amb els jugadors i amb la gent del club. M'agrada anar als llocs i gaudir-los, per fer-m'hi. A l'Índia no estan habituats a veure com una persona de fora s'involucra tant com ho he fet jo. Creuen que els puc ajudar molt. És una oportunitat molt bona per a mi. Per seguir jugant mentre tingui forces, però també per molt més.

Hi ha Índia per temps, llavors.

Si depèn de mi, sí. És un lloc on no és fàcil estar-s'hi a llarg termini, però la idea és passar-hi més temps.

És un altre món?

Sí, una manera de funcionar completament diferent a la nostra. Però més enllà de les diferències, és molt captivador. Et tracten molt bé i els agafes estima. A més, és una oportunitat, econòmicament parlant. M'ho plantejo com una alternativa molt bona per a mi, tot i ser un país que està lluny i que té les seves dificultats. Encara que Goa és diferent a la resta de l'Índia. És més turístic, més occidental, té platja...

Si no hagués marxat a l'Índia el 2014, hauria deixat el futbol?

Segurament. M'ha ajudat molt anar a l'Índia. Sobretot perquè m'ha permès gaudir del futbol com feia temps que no en gaudia. Aquí a Girona recordo la temporada amb en Rubi com a entrenador; possiblement és de les que m'han deixat millors records. Em vaig sentir protagonista, vaig jugar, se'm valorava... Anar a l'Índia també m'ha anat bé per l'ego, la confiança i altres coses.

Mentrestant no hi torna, ara el sentim comentant partits de Segona A al canal GOL. Un simple passatemps?

A veure, tampoc ho descarto com un futur professional. És una de les meves fonts d'ingressos. Col·laboro amb mitjans, vaig a tertúlies, treballo amb GOL, amb Barça TV d'altres vegades... M'agrada i em permet estar en contacte amb la Segona, que n'estava una mica desmarcat. Em costa molt cada cap de setmana no televisar algun equip on he jugat o veure companys amb els que he compartit vestidor. Això també engresca. A més tinc un projecte des de fa un parell d'anys de formació en lideratge i eines per als entrenadors i la gestió de grup. És potser el que més temps m'ocupa.

Expliqui'm què és Aktua Liderazgo».

Som dos socis. Un d'ells jo, que soc futbolista però també tinc el primer nivell d'entrenador i m'estic traient el segon. I el meu soci (Miguel Llorente) que també és entrenador. Ens vam conèixer a Barcelona, quan vaig cursar un màster de coaching i lideratge esportiu. Sempre he tingut aquesta inquietud, la de millorar els entrenadors, potser per experiències viscudes. Hi ha molt a fer en el camp humà dels entrenadors, més enllà del futbolístic. Hem creat una metodologia amb eines pràctiques per als tècnics que es vulguin seguir formant en comunicació i

habilitats personals.

Si té en mans el segon nivell d'entrenador és perquè a curt, mitjà o llarg termini té ganes d'asseure's en una banqueta?

M'ho plantejo. Però com que en aquest camp em dirigeixo a entrenadors, em serveix també per estar més format. No descarto ser entrenador, encara que no és el meu principal objectiu.

A vostè sempre li ha agradat tot això de la psicologia al vestidor. A Montilivi era dels habituals a fer xerrades i reunir els jugadors, no?

A mi el que m'agrada és tractar amb la gent. Sempre he sigut el que ha fet grup; organitzant sopars, posant la música... A més, quan et trobes en un lloc on sents que això té retorn t'omple molt. Necessito l'estima del grup.

Aquí, a Girona, es va sentir així d'estimat?

Sí. Humanament va ajudar molt l'any d'en Rubi, perquè esportivament va ser boníssim. Pel que fa al grup, se'm fa difícil pensar en un vestidor millor. He viscut dies increïbles i se'm posa la pell de gallina recordar partits com el de l'Alcorcón aquí o el del Miniestadi. La llàstima va ser no poder rematar-ho. Tot i que a vegades el camí val prou la pena, encara que l'èxit no s'aconsegueixi al final. Aquell any va ser fantàstic. No tant el següent. Hi va haver moltes coses; no em vaig sentir maltractat, però sí que el respecte futbolístic no era el suficient. Vaig desaparèixer del mapa d'una manera... No culpo ningú, però va arribar gent que no comptava amb mi i contra això poc es pot fer.

Falta de respecte d'algun entrenador, del club...?

No, del club en cap moment. Dels entrenadors, més aviat. Una figura com la meva, amb l'experiència i amb tot el que podia aportar, desaparèixer com vaig desaparèixer... Estic convençut que era molt més útil. Sempre vaig creure que vaig aportar el meu granet de sorra, des de dins o a fora. Més aviat fora en l'última etapa, però l'aportava.

Tot i ser un any molt dolent, aquella permanència va ser espectacular.

I tant! Puc recordar la plaça de l'Ajuntament de l'any d'en Rubi, però tampoc oblidaré mai la que vam organitzar a Montilivi quan ens vam salvar la temporada després. No va ser un any de merda, però ho vam passar fatal. Vam celebrar-ho com si haguéssim pujat. Són moments que et queden i tot ajuda.

De Girona s'emporta un dels millors records o com que ha jugat a tants equips en té molts més?

He tingut la sort que, a tot arreu on he estat, m'han tractat bé. També hi ha ajudat el tema esportiu; he aconseguit alguns ascensos, encara que també he baixat de categoria. No em puc quedar amb un lloc en concret; a Múrcia per exemple vaig passar dos anys molt bons, amb un ascens inclòs. Però aquí ho tinc més recent, vaig estar més a prop de casa. L'any d'en Rubi va ser un aprenentatge brutal.

És un dels entrenadors que més l'ha marcat?

Sí. Sempre he dit que, dels que he tingut, és el millor. Possiblement és el més treballador. N'he tingut més de treballadors, però cap amb tantes inquietuds, sensibilitats i que cobreixi tants aspectes com ell. Després, una altra cosa són els resultats que hagi aconseguit. Sempre he dit que un entrenador no s'ha de mesurar pels resultats, és poc objectiu.

Ara que torna a seguir de prop la Segona Divisió A, com veu aquest Girona?

Soc molt optimista. Té una fiabilitat que fa esfereir. Perquè el Llevant està fent un any bestial, que si no hi fos, l'any del Girona seria l'hòstia. Es fa molt difícil posar-me en una dinàmica molt negativa. No dic que no pugui passar i que no s'hagi d'estar atent, però fa la sensació que no acabarà de punxar mai i que no farà una baixada. Fa molt bona olor.

El veig optimista.

Sí. Hauria de ser molta mala llet. No m'imagino escenaris anteriors amb tanta mala sort com els que s'han viscut, perquè penso que no caldrà ni arribar-hi. Ara, per darrere ve un Getafe, un Cadis... No està fet, és evident. La

sensació és que la cosa no s'acabarà girant tant.

Vostè que té experiència, deu saber com s'ha de viure una situació així des de dins del vestidor. Sense anar gaire lluny, al Girona 12/13 es va fallar contra el Xerez quan ningú hi comptava.

El dia del Xerez, precisament, el que més va pesar és que vam marcar que aquell era el partit. Sí o sí. La clau és normalitzar-ho tot. El partit amb el Getafe de dissabte s'ha de plantejar igual que el de fa tres setmanes. Perquè has de fer les mateixes coses de sempre. Si fins aquí hem arribat d'una manera, per què no seguir caminant igual?

Potser aquell any va fallar això i van pagar la inexperiència?

És possible. Hi va haver moments puntuals en què van pesar coses mentals i també d'altres aspectes. Per exemple, al camp de l'Almeria, aquell penal a l'Acuña que no ens van xiular segurament a un altre equip sí que ho haurien fet. Ara, el bagatge que té l'equip en aquest aspecte és un punt a favor.

Aquest dissabte, Girona-Getafe. Partidàs?

Tant de bo sigui un partidàs, però per desgràcia crec que no hi haurà tanta diversió i espectacle com d'altres dies. Crec que passarà poc i que tots dos aniran a treure els punts. El Girona ha d'intentar no caure en el parany d'un Getafe que vindrà aquí més necessitat.

Què dir dels equips de Bordalás, no?

Els seus equips són molt complicats. Se'l pot criticar de moltes maneres, però sempre en treu partit. Ho sap fer bé. Té equips molt competitius, però també perden. Jo no veig un Getafe aquí creant molts problemes al Girona. Vindrà a contrarestar i buscarà coses, no diria extraesportives, però sí allò altre, que també ho sap moure molt bé.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/03/02/sensacio-que-aquest-girona-no/832238.html?utm_source=rss